

малко вода. Момчето не искало да чака. Нахвърляло дърва въ̀ огнището и хукнало навъ̀нъ. Безъ да забележи, ритнало съ̀ кракъ една главня. Вжгленчетата отскочили и паднали на чергата. Тя се запалила. Хашовото се изпълнило съ̀ димъ...

— А майката? — извикаха въ̀ единъ гласъ нѣколко деца.

— Тя лежала болна въ̀ другата стая.

Изведнажъ Лазо подскочи като оживенъ.

— Искамъ да си ида у дома!

— Защо?

— Искамъ!

Докато децата се обърнатъ, Лазо изскочи навъ̀нъ. Видѣ̀ха го, какъ тича съ̀ все сила изъ̀ улицата. Загледаха въ̀ почуда учителката. Тя само се усмихна, и топлиятъ ѝ гласъ се понесе изъ̀ стаята:

— Наистина, защо побѣ̀гна Лазо? Каква бѣ̀ше тази сила, която го тласна къмъ̀ кжщи? Нека се радваме! че тамъ̀ нищо лошо не се е случило. Сега майка му е по-добре. Отбихъ̀ се, да я видя, преди да дойда при васъ̀. Когато бутнахъ̀ вратата на хашовото, задави ме лютъ димъ. За мене не бѣ̀ше мжчно да изхвърля на двора запалената черга, върху която Лазо бѣ̀ ритналъ една вършина отъ̀ огнището. Добре, че вратата на въ̀трешната стая била затворена! Тѣ̀й щѣ̀ла да се задуши заспалата болна жена. Позабавихъ̀ се, докато наредя всичко, а вие сте намѣ̀рили случай да полудувате! Хайде сега на работа!

*

Къмъ̀ обѣ̀дъ учителката пустна децата и забърза къмъ̀ кжщата на горския пазачъ. Току при горната чешма тя се спрѣ̀ въ̀ изненада. Още отдалеко се чуваше сърдитиятъ гласъ на пазача:

— Добре ще ме запомнишъ̀ ти! Майка ти жива щѣ̀ла да изгори! Тукъ̀ ще останешъ̀! Нека всѣ̀ки те види и да знае, че азъ̀ не мога да търпя такъвъ̀ синъ̀!